

Када се говори о борбама против болести увек су у првом плану лекари. Није изузетак ни ова пандемија. Углавном у сенци остану они који велики терет бриге о пацијентима носе на својим леђима, а то су медицинске сестре.

Од када су регистровани први ковид позитивни пацијенти у Шапцу сестре са грудном одељења и одељења неурологије Опште болнице “Др Лаза К. Лазаревић” стављене су на “прву линију борбе”. Задаци су подељени између оних који раде у “чистој” зони и оних који улазе на одељење где су смештени пацијенти. Главна сестра на одељењу пнеумофизиологије Биљана Алексић Глигорић и главна сестра службе неурологије Слађана Јовановић мењају се на овим пословима сваких седам дана. Док је једна међу оболелим пацијентима, друга “споља” координира рад. Поред бриге о оболелима воде рачуна и о раду других сестара, техничара, спремачица, организују сликање пацијената на рендгену, брину о набавци лекова који недостаје и организују њихову доставу. Праве распореде за тимове, односно колико људи у којој смени је потребно. Једноставније – раде све што треба да би пацијенти који се лече били комплетно збринуте и да би све у згради функционисало. Ни када дођу кући њихов радни дан није завршен, јер позиви не престају.

–На почетку је постојао страх, јер је била велика непознаница око свега. Нисмо знали каквог ће стања бити пацијенти, да ли ћемо се снаћи. Онда је ту први сусрет са скафандером, како га обући, како дисати испод њега и на крају како га безбедно скинути. Међутим, релативно брзо смо се навикли, прича Биљана.

Слађана каже да је први пут у скафандеру издржала само два сата. Касније је схватила да

■ МЕДИЦИНСКЕ СЕСТРЕ У ЦРВЕНОЈ ЗОНИ ОПШТЕ БОЛНИЦЕ

ТИХИ ХЕРОЈИ У БЕЛИМ СКАФАНДЕРИМА

Од када су регистровани први ковид позитивни пацијенти у Шапцу сестре са грудног одељења и одељења неурологије Опште болнице “Др Лаза К. Лазаревић” стављене су на “прву линију борбе”. “Бојали смо се да број оболелих не превазиђе наше капацитете и да не дођемо у ситуацију да немамо довољно кревета за све” наводи главна сестра службе неурологије Слађана Јовановић. “На почетку су, по правилу, сви уплашени. Већ следећег дана, када терапија почне да делује, буде боље” каже главна сестра на одељењу пнеумофизиологије Биљана Алексић Глигорић

Потпуно другачије искуство

Обе радимо овај посао дуже од 20 година, али ово сада се разликује од свега. Сусретала сам се са питањима да ли верујем у корону. Увек кажем људима да моле Бога да се само не деси њима или неком њиховом. Искуство је променило сва предзнања о овој болести. На почетку се мислило да деца не могу да оболе, а ми смо имали овде на лечењу бебу од 23 дана, наводи Слађана.

је “све у глави” и већ следећег пута је скафандер без проблема носила шест сати.

–Све је исто само се брже замарамо. Сви смо прошли обуку и најтеже је на почетку било скинути скафандер, јер је тада највећа могућност заражавања. Тада смо сви контролисали једни друге, наводи Слађана.

–Поред тога, постојао је

страх да ћемо вирус однети кући. Тај страх постоји и даље, али је сада мањи. Због тога смо прва три месеца сви били одвојени од породица, надовезује се Биљана.

Иако им је менаџмент обезбедио смештај како би били

Неизвесност тежа од умора

Здравствени радници су уморни. Све ово јако дуго траје. Од марта сестре са пнеумофизиологије и неурологије раде и преко граница својих могућности. Још је горе што се не зна када ће бити крај ове, каже Биљана.

изоловани од породица, кажу да су углавном сви имали алтернативу и да ту могућност нису користили.

Слике које су у марту стизале из Италије и Шпаније донеле су и зебњу да ли ће уопште здравствени систем издржати уколико дође до тако масовног заражавања.

–Нисмо знали у ком смеру ће ићи епидемија. Због тога смо стављали кревете где год је било простора, наводи Слађана.

Цела зграда у којој се налазе службе пнеумофизиологије и неурологије у ковид је режиму. Код њих смештају пацијенте одмах пошто се напуни тридесетак кревета на инфективном одељењу. Капацитет зграда је 125 постеља. Од почетка пандемије до сада нису дошли у ситуацију да не могу неког да збрину због недостатка кревета.

Брига о пацијентима је срж посла медицинских сестара, а наше саговорнице кажу да је интеракција са њима најлепши део радног дана. Многи од пацијената су први пут на болничком лечењу, сусрећу се са непознатом болести, а и посете су забрањене.

–Имамо другарски однос. Свесни су и кроз шта ми пролазимо, тако да увек када их питамо како су, узврате нам питањем како смо ми. На почетку су, по правилу, сви уплашени. Већ следећег дана, када терапија почне да делује, буде боље. Ми смо ту да их смиримо, утешимо их, пружимо им подршку и то им много значи, каже Биљана.

Деле и радост сваког отпуштеног пацијента, који их по правилу по одласку поздраве речима “Да се видимо на неком другом месту”.

Тренутно је у овој згради смештено стотинак ковид позитивних пацијената, од чега је десетак у тешком стању, док су остали са средње тешком клиничком сликом. Њих неколико је на респиратору, док остали захтевају кисеонички потпору.

Наше саговорнице кажу да су сведоци наглих погоршања стања пацијената и апелују на све да поштују мере.

–Људи су се превише опустили када је завршен онај летњи талас. Ово није обична прехлада ни обична упала плућа. Деси се да се стање драстично погорша за пар сати. Све зависи од пацијента како ће да одреагује. Ми сви смо ово схватили веома озбиљно. Живот нам се свео на посао-кућа. Изоловали смо се од пријатеља, на славе и друге прославе не идемо. Скафандери нас штите, али никад се не зна. Овде смо организовали и туширање. Тако се осећамо сигурније када кренемо кући, наводи Биљана.

Отежани услови рада под скафандерима, трагови од маски и визира који остају сатима, излагање ризику, опасност да заразу пренесу у своју породицу, радни дан који се не завршава изласком из Болнице, само су неки од разлога зашто су медицинске сестре хероји ове ковид кризе.

М.М.